

Den foreliggende Finantslov frembyder jo iøvrigt, som jeg begyndte med at fremhæve, et særdeles glædeligt finantsielt Resultat, et overordentligt stort og rigeligt Overskud, — et Overskud, der jo bestoværende fremkommer ikke blot ved vore gode Indtægter, men ogsaa ved de stærke Bespærelser paa mange Punkter, hvor vi kunde ønske, at der var en noget mindre Tilbøjelighed til at spare. Jeg har alt fremhævet et Par af disse. Jeg vil ikke fordybe mig i for mange Detailler idag, jeg vil kun tillade mig at henlede den høje Regerings Opmærksomhed paa nogle enkelte Punkter, hvor jeg tror, at der kunde naas virkelig gode og store Resultater, hvis man vilde have Opmærksomheden henvendt derpaa. Jeg tror, at Finantsloven viser, at vi have Raad dertil. Jeg sigter herved til et Spørgsmaal, som oftere er kommet frem under forskjellige Former. — Det er det store sociale Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket vi for adskillige Aar siden fik nedsat en Arbejderkommission. Der er afgivet en Betænkning, som i alt Fald i flere Retninger, synes mig, fortjener særlig Opmærksomhed. Det vil af alle de Herrer, der have lagt Mærke til det, ses, at selv det at skaffe den egentlige Arbejder en forsøgt Indtægt, at gjøre egentlig Forskjel mellem Værdige og Uværdige, at hjælpe dem, den Eine paa den ene Maade og den Anden paa en anden Maade, frembyder ganske overordentlig store Vanskeligheder. Men der er enkelte Forhold, som ligge nærmere til at løses, og hvor det forekommer mig, at der mulig kunde gøres Noget. Arbejderen har jo kun sine egne Kræfter at leve af. Det er dem, der skaffe ham hans Erhverv, og det er en naturlig Fordring til ham, at han sikker sig mod Følgerne af, at han mister disse Kræfter ved Sygdom og bliver ude af Stand til at arbejde. Der udføres en stor Virksomhed heri Landet i de sidste Aar for at formaa Arbejderen til at gaa ind i Sygekasser, som ere hensigtsmæssigt organiserede, og disse Kasser have haft en overordentlig stor Fremgang; men Enhver, der har haft med dem at gjøre — jeg er selv i det Tilfælde, da jeg er Formand for en af de største Sygekasser her i Landet — vil vide, at det er umuligt for de lokale Sygekasser — og de bør efter min Formening være lokale, for paa rette Maade at kunne indbetale ethvert berettiget Krav — at udstrække deres Virksomhed udover en vis Grændse. De ere allesammen nødt til at sige: Vi kunne kun yde Hjælp i en vis begrændset Tid, og denne Tid er som Regel gjenmeegaende sat til omtrent 13 eller 16 Uger; er Arbejderen syg ud over den Tid, saa faar han Intet, saa bliver han udslættet af Sygekassen, og der er ikke anden Hjælp for ham end Fattigvæsenet, hvis der ikke netop er velgjørende Memmesker, der ville hjælpe ham. Det maa vistnok erkjendes, at det er overor-

dentlig haardt for den Mand, der med Opoffelse af den Smule, han har kunnet faaet tilovers, gjør alt, hvad han kan for at sikke sig mod Følgerne af den Slags Tilfælde, som han ikke er Herre over, skal smides paa Fattigvæsenet og lide Nød med sin Familie. Der vilde Intet være lettere for Staten end at bidrage til at hjælpe i den Slags Tilfælde ved at yde Sygekasserne en Erstatning, naar de yde Hjælp udover den nævnte Tid. Det vil kun, tror jeg, blive ubetydelige Summer, som det kommer til at dreie sig om, men de ville stikke overordenlig stor Gavn, hvis det skete. — Der er en anden Retning, i hvilken det ogsaa var muligt at yde Hjælp, og det er til Arbejderen, naar han bliver gammel. Vi vide, at, om det end er muligt for den flinkeste, den fremragende Arbejder, der tillige er sparsommelig anlagt og maaske kun har en mindre Familie eller sig selv at sørge for, at faae lidt tilovers paa sine gamle Dage, saa er det derimod ligefremt, som Forholdene nu ere, saagodtsom umuligt for det store Flertal af de jevne Arbejdere, som tilmed have en stor Familie at sørge for, at faae Noget tilovers, hvormed de kunne sikke sig Hjælp paa deres gamle Dage. Det forekommer mig, at der kunde være nogen Anledning til, at Staten ydede en Hjælp til alle Arbejdere, der havde naaet en vis Alder, og som viste, at de vare værdige til at faae denne Hjælp, f. Ex. ved, at de i et vist Antal Aar have været i en Sygekasse og derved vist, at de virkelig gjorde, hvad de formaadede, med deres Evner til at værges sig mod de Ulykker, som følge af de menneskelige Forhold. Hvis man ydede en Hjælp, for at nævne et Exempel, til Alle, som havde været i 10 Aar i en Sygekasse og havde naaet en vis Alder f. Ex. 60 Aar, vilde der naaes et overmaade stort Resultat, og jeg tror, at det i Sandhed vilde blive til Lykke og Velgignelse for Mange, til Held baade for de Enkelte og Kommunerne og for det hele Samfund. Denne Hjælp kunde ydes ad forskjellig Wei. Der er ofte, navnlig fra Arbejdernes Side Klaget over, at man lægger Told paa Livsfornødenheder, som de fortrinnsvis maa betale — det er ikke min Opfattelse, thi jeg tror, at den er noget skjæv, men desuagtet er jeg ikke villig til at nævne det —, naar nu en Del af den Told, der lægges paa flere af disse Fornødenheder, som f. Ex. Sukker og Kaffe og en Del af den Afgift, der lægges paa Brændevin, anvendtes til Hjælp for de Folk, naar de blive gamle, vilde det være en ganske anderledes heldig Maade at hjælpe dem paa end ved de mange forskjellige Forslag, som ere fremkomne, og hvorefter Arbejderne skulle lægge et tvungent Bidrag til en Alderdomsforsørgelseskasse, Noget, som han efter min Mening aldrig suldstud vil være istand til — selv om man overførte det paa Arbejdsgiverne, vilde det